

“मीठे बच्चे- बाबाले जुन दिनहुँ पढाउनु हुन्छ, त्यो पढाइ कहिल्यै छुटाउनु (मिस गर्नु) हुँदैन, यस पढाइबाट नै भित्रको संशय दूर हुन्छ ।”

प्रश्न:- बाबाको दिललाई जित्ने युक्ति के हो ?

उत्तर:- बाबाको दिललाई जित्नेको लागि जबसम्म संगमयुग छ तबसम्म बाबासँग केही पनि नलुकाऊ । आफ्नो चरित्रमा पूरा-पूरा ध्यान देऊ । यदि कुनै पाप कर्म हुन्छ भने अविनाशी सर्जनलाई सुनाऊ तब हल्का हुनेछौ । बाबाले जे शिक्षा दिनुहुन्छ यही उहाँको दया, कृपा वा आशीर्वाद हो । त्यसैले बाबासँग दया र कृपा माग्नुको बदला स्वयम्लाई कृपा गर । यस्तो पुरुषार्थ गरेर बाबाको दिललाई जित ।

ओम् शान्ति । अहिले रूहानी बच्चाहरूले यो जान्दछन्- नयाँ दुनियाँमा सुख हुन्छ, पुरानो दुनियाँमा दुःख छ । दुःखमा सबै दुःखमा हुन्छन् सुखमा सबै सुखमा हुन्छन् । सुखको दुनियाँमा दुःखको नाम निशान हुँदैन फेरि जहाँ दुःख छ त्यहाँ सुखको नाम-निशान हुँदैन । जहाँ पाप हुन्छ त्यहाँ पुण्यको नाम-निशान हुँदैन, जहाँ पुण्य हुन्छ त्यहाँ पापको नाम-निशान हुँदैन । त्यो कुन चाहिँ स्थान हो ? एउटा हो सत्ययुग, अर्को हो कलियुग । यो त बच्चाहरूको बुद्धिमा अवश्य छ होला । अब दुःखको समय पूरा हुन्छ र सत्ययुगको लागि तयारी भइरहेको छ । हामी अहिले यस पतित फोहोरी दुनियाँबाट पार सत्ययुग अर्थात् राम राज्यमा गइरहेका छौ । नयाँ दुनियाँमा हुन्छ सुख, पुरानो दुनियाँमा छ दुःख । यस्तो होइन, जसले सुख दिन्छ उसैले दुःख पनि दिन्छ । होइन, सुख बाबाले दिनुहुन्छ, दुःख माया रावणले दिन्छ । त्यस दुश्मनको पुतला हरेक वर्ष जलाउँछन् । दुःख दिनेलाई सधैं जलाइन्छ । बच्चाहरूले जान्दछन्- जब उसको राज्य पूरा हुन्छ तब फेरि सधैंको लागि समाप्त हुन्छ । ५ विकारले नै सबैलाई आदि-मध्य-अन्त्य दुःख दिँदै आएको छ । तिमी यहाँ बसेका छौ तापनि तिम्रो बुद्धिमा यही रहन्छ- हामी बाबाको पासमा जाऔ । रावणलाई त तिमीले बाबा भन्दैनौ । कहिल्यै सुनेका छौ- रावणलाई परमपिता परमात्मा कसैले भन्छौ ? कहिल्यै भन्दैनौ । कतिले सम्झन्छन्- लंकामा रावण थियो । बाबाले भन्नुहुन्छ- यो सारा दुनियाँ नै लंका हो । भन्दछन्- भास्कोडिगामाले चक्कर लगाए, जहाज (स्टीमर) वा डुङ्गाद्वारा । जुन बेला उनले चक्कर लगाए त्यस समय हवाई जहाज आदि थिएनन् । ट्रेन पनि बाफ (स्टीम) द्वारा चल्थ्यो । बिजुली बेग्लै चीज हो । अब बाबा भन्नुहुन्छ- दुनियाँ त एउटै हो । नयाँबाट पुरानो, पुरानोबाट नयाँ बन्छ । यस्तो भन्नु छैन स्थापना, पालना, विनाश । होइन, पहिले स्थापना, फेरि विनाश त्यसपछि पालना- यी ठीक शब्द हुन् । पछि गएर रावणको पालना शुरू हुन्छ । त्यो भुटो विकारी पतित बन्ने पालना हो, जसबाट सबै दुःखी हुन्छन् । बाबाले त कहिल्यै कसैलाई दुःख दिनुहुन्न । यहाँ त तमोप्रधान बनेका हुनाले बाबालाई सर्वव्यापी भनिदिन्छन् । हेर, के बनेका छन् ! यो कुरा त हिँड्दा-डुल्दा तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा रहनुपर्छ । छन त धेरै सहज छ । केवल परमात्मा (अल्फ) को कुरा हो । मुसलमानहरू पनि भन्छन् उठेर अल्लाह (ईश्वर) लाई याद गर । स्वयम् पनि बिहानै उठ्छन् । उनीहरू भन्छन्- अल्लाह वा खुदालाई याद गरौ । तिमीहरू भन्छौ- बाबालाई याद गरौ । बाबा अक्षर धेरै मीठो छ । अल्लाह भन्नाले वर्सा याद आउँदैन । बाबा भन्नाले वर्सा याद आउँछ । मुसलमानहरूले बाबा भन्दैनन् । उनीहरूले फेरि अल्लाह मियाँ भन्छन् । मियाँ-बीबी । यी सबै शब्द यहाँ हुन्छन् । परमपिता परमात्मा भन्नासाथ शिवलिङ्ग याद आउँछ । यूरोपवासीहरूले गड फादर भन्छन् । यहाँ त पत्थरलाई भगवान् सम्झन्छन् । शिवलिङ्ग पनि पत्थरको हुन्छ । सम्झन्छन् त्यस पत्थरमा भगवान् बस्नुभएको छ । भगवान्लाई याद गर्दा पत्थर नै सामुन्ने आउँछ । पत्थरलाई भगवान् सम्झेर पूजा गर्छन् । पत्थर कहाँबाट आउँछ ? पहाडको भरनाबाट खस्दा-खस्दा गोलो चिप्लो बन्छ । फेरि कसरी प्राकृतिक चिन्ह (निशान) पनि बन्छ । देवी-देवताहरूको मूर्ति यस्तो हुँदैन । पत्थरलाई कुँदी-कुँदी कान, मुख, नाक, आँखा आदि कति सुन्दर बनाउँछन् । धेरै खर्च गर्छन् । शिवबाबाको मूर्तिमा त कुनै खर्च आदिको कुरा हुँदैन । अहिले तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ- हामी नै चैतन्यमा स्वयम् देवी-देवता बनिरहेका छौ । जब चैतन्यमा हुन्छौ तब पूजा आदि हुँदैन । जब पत्थरबुद्धि बन्छौ तब पत्थरको पूजा गर्छौ । चैतन्यमा हुँदा पूज्य हुन्छन् अनि पुजारी बन्छन् । त्यहाँ न कुनै पुजारी हुन्छन्, न त कुनै पत्थरको मूर्ति हुन्छ । आवश्यकता नै छैन । जो चैतन्य थिए, यादगारको लागि उनीहरूको निशानी पत्थरको राख्छन् । अहिले यी देवताहरूको कहानी त तिमीलाई थाहा भइसकेको छ- यी देवताहरूको जीवन कहानी के थियो ? फेरि त्यही

दोहोरिन्छ । पहिले यो ज्ञान चक्षु थिएन त्यसैले पत्थरबुद्धि जस्तै थिए । अहिले बाबाद्वारा जुन ज्ञान मिलेको छ, यो ज्ञान एउटै छ तर त्यसलाई धारण गर्नेहरू नम्बरवार छन् ।

तिम्रो रुद्र माला पनि यसै धारणा अनुसार नै बन्छ । एउटा हुन्छ रुद्र माला, अर्को हुन्छ रुण्ड माला । एउटा हो भाइहरूको, अर्को हो भाइ-बहिनीहरूको । हामी आत्माहरू धेरै साना-साना बिन्दु समान छौं, यो त बुद्धिमा आउँछ । गायन पनि छ- भृकुटीको बीचमा चम्कन्छ अजब सितारा । अहिले तिमी सम्भन्छौ- हामी चैतन्य आत्मा हौं । एक सानो तारा समान छौं । फेरि जब गर्भमा आउँछौं तब पहिला कति सानो पिण्ड हुन्छ । फेरि कति ठूलो हुन्छ । त्यही आत्माले आफ्नो शरीरद्वारा अविनाशी पार्ट खेलिरहन्छ । यस शरीरलाई नै सबैले याद गर्न थाल्छन् । यो शरीर नै राम्रो-नराम्रो हुनाले सबैलाई आकर्षित गर्छ । सत्ययुगमा यस्तो भनिदैन आत्म-अभिमानि बन, आफूलाई आत्मा सम्भ । यो ज्ञान तिमीहरूलाई अहिले नै मिल्छ किनकि तिमी जान्दछौ- अहिले आत्मा पतित भइसकेको छ । पतित भएको हुनाले जे कर्म गर्छ त्यो सबै उल्टो हुन्छ । बाबाले सुल्टो काम गराउनुहुन्छ मायाले उल्टो काम गराउँछ । सबैभन्दा उल्टो काम हो बाबालाई सर्वव्यापी भन्नु । आत्माले जुन पार्ट खेल्छ त्यो अविनाशी छ । त्यसलाई जलाइदैन त्यसको त पूजा हुन्छ । शरीरलाई जलाइन्छ । आत्माले जब शरीर छोड्छ तब शरीरलाई जलाउँछन् । आत्मा अर्को शरीरमा प्रवेश गर्छ । आत्मा विना शरीर दुई-चार दिन पनि राख्न सक्दैनन् । कतिले त फेरि शरीरमा औषधी आदि लगाएर पनि राख्छन् । तर के फाइदा छ ? किश्चियनको एक सेंट जेवीयर थिए, भन्छन् उनको शरीर अहिलेसम्म राखिएको छ । उनको पनि मानौं मन्दिर बनेको छ । कसैलाई देखाउँदैनन् केवल उनका पाउ देखाउँछन् । भन्छन् कसैले पाउ छोयो भने बिमारी हुँदैन । पाउ छोएर बिमारीबाट निको भयो भने सम्भन्छन् उनको कृपा । बाबा भन्नुहुन्छ- भावनाको भाडा मिल्छ । निश्चयबुद्धि छ भने केही फाइदा हुन्छ । बाँकी यस्तो हुने भए त धेरै भन्दा धेरै त्यहाँ जान्थे, मेला लाग्थ्यो । बाबा पनि यहाँ आउनुभएको छ फेरि पनि यति धेरै हुँदैनन् । धेरै रहने स्थान पनि छैन । जब धेरै जना हुने समय आउँछ तब विनाश भइहाल्छ । यो पनि ड्रामा बनेको छ । यसको आदि वा अन्त्य छैन । हो, वृक्षको जीर्ण अवस्था हुन्छ अर्थात् तमोप्रधान बन्छ तब यो वृक्ष परिवर्तन हुन्छ । यो कति बेहदको ठूलो वृक्ष छ । पहिला तिनीहरू आउँछन् जसलाई पहिलो नम्बरमा जानु छ । नम्बरवार आउँछन् नि । सबै सूर्यवंशी त संग-संगै आउँदैनन् । चन्द्रवंशी पनि सबै संग-संगै आउँदैनन् । नम्बरवार माला अनुसार नै आउँछन् । पार्टधारीहरू सबै संग-संगै कसरी आउन सक्छन् । खेल नै बिग्रिन्छ । यो खेल बडो एक्यूरेट बनेको छ, यसमा कुनै परिवर्तन हुँदैन ।

मीठा-प्यारा बच्चाहरू यहाँ बस्दा बुद्धिमा यही याद रहनुपर्छ । अरू सतसङ्गमा त अरू-अरू कुरा बुद्धिमा आउँछ । यो त एउटै पढाइ हो जसबाट तिम्रो कमाइ हुन्छ । ती शास्त्र आदिलाई पढनाले कमाइ हुँदैन । हो, केही न केही राम्रा गुण हुन्छन् । ग्रन्थ पढ्न बस्छन् भने यस्तो होइन पढ्ने सबै निर्विकारी हुन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- यस दुनियाँमा सबै भ्रष्टाचारबाट पैदा हुन्छन् । तिमी बच्चाहरूसँग कतिले सोच्छन्- त्यहाँ जन्म कसरी हुन्छ ? भन, त्यहाँ त ५ विकार नै हुँदैन, योगबलबाट बच्चा पैदा हुन्छन् । पहिला नै साक्षात्कार हुन्छ- बच्चा जन्मिनेवाला छ । त्यहाँ विकारको कुरा हुँदैन । यहाँ त बच्चाहरूलाई पनि मायाले गिराइदिन्छ । कोही-कोहीले त बाबालाई आएर सुनाउँछन् पनि । सुनाएनन् भने त सय गुणा दण्ड पर्छ । बाबाले त सबै बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- कुनै पनि पाप कर्म भयो भने बाबालाई तुरुन्तै बताउनुपर्छ । बाबा अविनाशी वैद्य हुनुहुन्छ । सर्जनलाई सुनाउनाले तिमी हलुङ्गो हुनेछौ । जबसम्म संगमयुग छ तबसम्म बाबाबाट केही पनि लुकाउनु छैन । कसैले लुकाउँछन् भने बाबाको दिल जित्न सक्दैनन् । सबै कुरा पुरुषार्थमा आधारित छ । स्कूलमा आउँदै आउँदैनन् भने चरित्र कसरी सुध्रिन्छ ? यस समयमा सबैको चरित्र खराब छ । विकार नै पहिलो नम्बरको खराब चरित्र हो, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, काम विकार तिम्रो महाशत्रु हो । पहिले पनि यो गीताको ज्ञान सुनेका थियौ तापनि यी सबै कुरा समझमा आउँदैनथ्यो । अब बाबाले डाइरेक्ट गीता सुनाउनुहुन्छ । अहिले बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई दिव्य बुद्धि दिनुभएको छ, त्यसैले भक्तिको नाम सुन्दा हाँसो आउँछ- त्यस बेला के-के गर्थ्यौ ! अहिले त बाबाले शिक्षा दिनु हुन्छ । यसमा दया, कृपा वा आशीर्वादको कुरा छैन । स्वयम्लाई दया, कृपा वा आशीर्वाद गर्नु छ । बाबाले त हरेक बच्चालाई पुरुषार्थ गराउनुहुन्छ । कोहीले त पुरुषार्थ गरेर बाबाको दिललाई जित्छन्, कोही त पुरुषार्थ गर्दा-गर्दै मर्छन् । बाबाले त हरेक बच्चालाई एकै प्रकारले पढाउनुहुन्छ फेरि कुनै समयमा यस्तो गहन कुरा निस्कन्छ जसले पुरानो संशय नै हट्छ, फेरि खडा हुन्छन् । त्यसैले बाबाको पढाइ कहिल्यै छुटाउनु (मिस गर्नु) हुँदैन । मुख्य हो बाबाको याद । दैवी गुण पनि धारण गर्नु छ । कसैले

कुनै फोहोरी कुरा बोले पनि सुनेको नसुने भैं गर्नुपर्छ । हियर नो इभिल.... । उँच पद पाउनका लागि मान-अपमान, दुःख-सुख, हार-जित सबै सहन गर्नुपर्छ । बाबाले कति युक्तिहरू बताउनुहुन्छ । फेरि पनि बच्चाहरूले बाबालाई पनि सुनेको-नसुन्यै गर्छन् भने उनीहरूले के पद पाउलान् ? बाबा भन्नुहुन्छ— जबसम्म अशरीरी बनिदैन तबसम्म मायाको केही न केही चोट लागिरहन्छ । बाबाले भनेको मान्दैनौ भने बाबाको अनादर (डिस-रिगार्ड) गर्छन् । फेरि पनि बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, सधैं अमर बनेर बाबालाई याद गर, तब उँच पद पाउनेछौ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) कसैले उल्टो-सुल्टो कुरा गरे पनि सुनेको-नसुन्यै गर्नुपर्छ, हियर नो इभिल... । दुःख-सुख, मान-अपमान सबै सहन गर्नु छ ।
- २) बाबाले जे सुनाउनुहुन्छ त्यसलाई कहिल्यै सुनेको-नसुन्यै गरेर बाबाको अनादर (डिसरिगार्ड) गर्नु हुँदैन । मायाको चोटबाट बच्नको लागि अशरीरी रहने अभ्यास अवश्य गर्नु छ ।

वरदानः— सर्व सम्बन्धबाट एक बाबालाई आफ्नो साथी बनाउने सहज पुरुषार्थी भव

बाबा स्वयम् सर्व सम्बन्धबाट साथ निर्वाह गर्न प्रस्ताव (अफर) गर्नु हुन्छ । जस्तो समय त्यस्तै सम्बन्धबाट बाबाको साथमा बस र साथी बनाऊ । जहाँ सधैं साथ पनि छ र साथी पनि हुनुहुन्छ, त्यहाँ कुनै मुश्किल हुन सक्दैन । जब आफूलाई एक्लो अनुभव गर्नु भए त्यस समय बाबाको बिन्दु रूपलाई याद नगर, प्राप्तिको लिस्ट सामुन्ने ल्याऊ, भिन्न-भिन्न समयको रमणिक अनुभवका कहानी स्मृतिमा ल्याऊ, सर्व सम्बन्धको रेसको अनुभव गर्नु भए मेहनत समाप्त हुन्छ र सहज पुरुषार्थी बन्नेछौ ।

स्लोगनः— बहुरूपी बनेर मायाको बहुरूपलाई चिन्यौ भने मास्टर मायापति बन्ने छौ ।